

Повішений

Пилип-Полян Юрик

У Миколенка в родині – домашнє насильство. Ні-ні, він, Федір, нікого ні словом, ні навіть пальцем не зачепить. А ось його не просто діставали, а добивали дружина й теща. Вони заводилися з самого ранку, й до пізнього вечора дорікали чоловіку та зятєві, що той і цього не зробив, й іншого не думає виконувати. Он, бач, і тин похилився – ніхто не поправить, й дрова не пиляні та не рубані. Дірку в сарайчику нікому залатати – так і дивися, скоро свиня звідти втече з усіма поросятами! Мовляв, куди наші очі дивилися, коли ти сюди прибулдився?!

– Мені через вас, мабуть, вішатися доведеться! – казав Федько жінкам, у чиїх очах читав безмежну ненависть до себе.

– На, дурню, віршовку та йди у верби! Повісишся – жоден собака за тобою не завие! – сміялася теща, кидаючи йому мотузку.

Але ж кажуть у народі, той, кому судилося повіситися – ніколи не втопиться й навпаки.

Коли молодиць не було вдома, Федько таки поліз із віршовкою на горище – лаз був у сінях, там і драбина постійно стояла. Але вже нагорі зрозумів, що жити йому хочеться значно більше, ніж помирати. І так йому себе стало шкода, що вирішив тільки налякати домашніх.

Отож, собі на голу поясницю чоловік надів старого солдатського ременя, до нього прив'язав міцний налигач, протягнув поза коміром сорочки. Із другого шматка шворки зробив петлю, накинув собі на шию, а кінець заховав у рукав. Край першої віршовки, що трималася за ремінь, уміло прив'язав до бантини й відштовхнув стільця, на якому стояв. Так і повис на ремені, чекаючи жінок.

Першою на горищі з'явилася... сусідка Лукія. Вона прийшла попліткувати з жінками, але їх удома не було, а двері відчинені. Тож Луша й вирішила перевірити, що саме на сусідському горищі не так лежить. Вилізла й мало не зомліла – перед нею на товстому мотузку висів Федір. Зробивши кілька вдихів-видихів, жінка опанувала себе й глянула навколо. Неподалік стояв великий ящик, як з'ясувалося, зі свіжозасоленим салом. На ньому, ніби для неї приготований, лежав порожній невеликий мішок. Лукія стала квапливо набивати його. Ступила вже крок до ляди й занесла ногу на щабель драбини, як раптом над собою почула гучний Федорів бас:

– А ти мені там хоч шматочок залишила?

Разом із салом Луша покотилася вниз, зачепилася за щабель і зламала ногу.

Знадвору почулися голоси – прийшли Федорові дружина й теща. Побачили злодійку, довго соромили. А та від переляку не могла й слова мовити. Жінки полізли на горище.

– Таки ж повісився, недотепа! – сказала теща, побачивши зятя в петлі.

– Туди йому й дорога! – сміючись, додала дружина, залазячи на горище вслід за

мамою.

Жінки поставили стілець, аби зняти Федора. Та коли обидві одночасно глянули йому в очі, той голосно гавкнув. І теща, й дружина впали разом зі стільця. У першої стався розрив серця, в іншої – мову відняло.

Розповідали люди, що на суді Федько на своє виправдання зауважив: – Ваша честь, вони обидві гавкали на мене цілих п'ятнадцять років. Я ж на них – усього один-єдиний раз. У цьому – вся моя вина. Карайте, будь ласка, як велить закон. Клянуся вам, що більше ні на кого гавкати не буду!

І дали чоловікові умовний термін – три роки.